

зили смо и као учесници, и као публика. Нама је Ловра нешто посебно, нешто више од фестивала, јер овде долазе да нас гледају наши пријатељи, људи који су нам драги – прича Зорица и објашњава да њихова кћерка Лена, која је такође била присутна, још није наступила на Фестивалу, мада је имала улогу у представи „Мудар Милош“ са Српским позориштем. Сина Марка гледали смо претходних

секретар позоришта, каже да посла увек има доста, и да поред основног задужења сви раде све како би фестивал и ове године прошао у најбољем реду.

- Сарађујем са Миланом Русом и позориштем већ осам година, од представе „Креће се штација“. Све су ми представе драге, а можда бих издвојио „Сомборску ружу“ од пре неколико година на овој сцени, када

година у оперетама „Кнегиња чардаша“ и „Сомборска ружа“.

Тибор, помало кроз шалу, помало у збиљи, каже да све теже успева да одвоји времена од своје озбиљне службе за припрему и учење текстова, али да су Зорица и он у овоме већ деценијама и да им умногоме помаже искуство.

Бранимир Ђорђевић, као уметнички

нам је гледалиште било препуно. Од септембра се надамо новим комадима, па ћемо тако приказати „Авалу експрес 2“, добили смо позив поново за фестивал „Synergy“ у Новом Саду, а чекају нас и две турнеје по Србији: једна са представом „Авала експрес 2“, а друга са комадом „Воз савести“ - прича нам Бранимир.

Ловранска публика је 31. августа

ОАЗА СЦЕНСКЕ УМЕТНОСТИ

Милан Рус се за наш лист присетио како је 1999. године позориште пресељено из Помаза у Ловру, када им је тадашњи начелник села Љубомир Алексов понудио простор ловранског Дома културе.

- Ова сцена се, наравно, од тада много развила и данас изгледа овако. Приређујемо ове летње вечери већ двадесет година, а та 1999. година је била посебна и несрећна за српски народ. Тада смо играли „Госпођицу Јулију“ од Стримберга, а после је оркестар свирао српске песме и разговарали смо о догађајима у свету. Сва друга лета била су ипак, много веселија; ово је постала једна српска оаза и та традиција се наставила. На фестивалу су током година гостовали многи познати српски глумци, као што су: Мира Бањац, Рале Миленковић, Милан Михаиловић Цаци и други. Гостовало је Зрењанинско позориште и друга позоришта из матице, позната мађарска позоришта, српски фолклор из Канаде, организовали смо изложбе многих познатих српских сликара и фотографа и сл. Сарадња са нашим пријатељем Томашем Дужијем траје већ пет година, који са нама подели и своја вина, али и стихове које одлично говори. Велики је љубитељ поезије, културе и позоришта. Вино и позориште одавно су повезани, још од такзованих Дионисијевих дана вина у древној Грчкој, и то ће тако увек бити - испричао нам је након отварања фестивала неуморни Милан Рус, директор Српског позоришта у Мађарској, који већ планира нове наступе, турнеје и увек помера границе, отварајући нове просторе за сарадњу са глумцима из матице и Мађарске.

имала прилику да ужива у копродукцији Српског позоришта у Мађарској и Циганског народносног позоришта „Cinka Panna“ - „Полика – Аполонија Ковач“. Текст и режију потписује Милан Рус. У улози Полике била је Јудит Јонаш, првакиња Циганског театра, уз музичку пратњу коју су чинили: Милан Рус, Бранимир Ђорђевић и Миклош Лакатош.

Овогодишњи Дани позоришта и културе у Ловри окончани су 1. септембра овогодишњом продукцијом Српског позоришта у Мађарској - „Насредин Хоца“, у режији Милана Руса.

Улоге су тумачили: Митар Мирко Кркељић, Тома Принц, Тина Чорић, Јосо Маториц, Ратко Краљевић, Бранимир Ђорђевић, Дејан Дујмов, Андреа Дока и Милан Рус.

Представа је публику у Ловри пренела у атмосферу Мостара, где у Насрединово време живе сва три народа у миру и слози. Гледаоци су заједно са глумцима певали добро познате мелодије и уживали у комичним ситуацијама, а деца су се посебно радовала Насрединовом верном пријатељу магарцу из чијих ушију ничу златници, за кога су изванредан ко-

КУЛТУРА

и најизазовнија улога. Читао сам много о овом лику, припремао сам се, изучавао сам лик Насредина хоце, и све ми је то било потребно за веродостојно тумачење лика. Такође, имао сам срећу да будем окружен људима који говоре босанско-херцеговачким дијалектом. Чак и неколико мојих ђака је из тих крајева, па ми је то помогло да „уђем у лик“. Инсистирали смо на емоцијама у нашој представи и унео сам доста тога из сопственог живота, од заљубљивања, односа с пријатељима, до растанака. Такође, мислим да ова представа успева да муслимански свет представи у једном другом светлу, него што га видимо на вестима - рекао је за наш лист Митар Кркељић припремајући се за завршну представу на летњој позорници у Ловри.

За светла и тон, као и претходних година, био је задужен Богдан Сабо, декор је радио Тибор Прагаи, реквизите Катарина Бачи, а да све протекне у најбољем реду, од организације публике, улазница, до дружења и послужења гостију, бринуле су неумор-

стим заједно урадиле Јелена Кепић и Катарина Бачи. Наравно, сви су очекивали срећан крај, још један плес Насредина и Емине, као и заједничко финале свих глумаца.

О улози Насредина разговарали смо са Митром Кркељићем који радо игра у представама Српског позоришта и добија све запаженије улоге.

- Наша сарадња траје већ шест година. Почео сам као плесач у „Сентандрејском јевађељу“, затим је следила једна мања улога у „Кнегињи чардаша“, да бих касније почео да добијам драмске улоге и да напредујем, па сада већ, у договору са Миланом Русом, добијам веће и главне улоге. Насредин је моја најзахтевнија

не Ержика Часар, Ноеми Борбел, Габриела Киш и Лили Варју.

Село Ловра и сви гости, посетиоци позоришних представа и љубитељи културе, још једном су доказали да воле програме које припрема Српско позориште у Мађарској, да се радују сусрету са глумцима и заједно певају познате шлагере. Добро се проводе и након представе и уживају у дружењу до касно у ноћ, када мирно и тихо село на Чепелској ади одјекује звуцима хармонике и виолине, српским и мађарским мелодијама, лепим гласовима, смехом и музиком, а дружење се поново са радошћу заказује са следеће лето.

Добрила Боројевић

